

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 69.327 van 3 november 1997
in de zaak A. 74.298/IX-140.**

In zake : Wilfried VAN CAMPENHOUT,
wonende te HUMBEEK,
Voordestraat 102

tegen :

het Openbaar centrum voor maatschappelijk
welzijn van BRUSSEL.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VAN STATE,

Gezien het verzoekschrift dat namens Wilfried VAN CAMPENHOUT werd ingediend door zijn raadsman W. MULS, advocaat te Brussel, om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 4 maart 1997 van de raad voor maatschappelijk welzijn van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Brussel waarbij verzoeker met onmiddellijke ingang wordt "afgezet" als electricien-mecanicien in de dienst V.G.V. van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Brussel;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
B. THYS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 17 september 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 oktober 1997, om 11.30 uur;

Gehoord het verslag van de Eerste Voorzitter van de Raad van State G. BAETEMAN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat W. MULS, die verschijnt voor verzoeker, en van Eerste adviseur C. ELST, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur B. THYS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak volledig weergegeven worden in het bestreden besluit dat steunt op volgende considerans :

"dat Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried in dienst is getreden van het O.C.M.W. op 30 september 1975, en sinds 1 mei 1980 van de vastheid van betrekking geniet; dat belanghebbende electricien-mecanicien is bij de dienst V.G.V. Hij behoort tot de Nederlandse taalrol; dat de Raad voor Maatschappelijk Welzijn op 09 december 1996 in kennis werd gesteld van het vonnis van 04 december 1996, uitgesproken door de 46e Kamer van de Correctionele Rechtbank te Brussel, ten laste van Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried, daar een gerechtsdeurwaarder gelast werd, ter zitting, akte te nemen van de uitspraak overeenkomstig een beslissing van de Raad voor Maatschappelijk Welzijn d.d. 12 november 1996; dat de Raad voor Maatschappelijk Welzijn in zitting van 10 december 1996 bij éénparigheid van stemmen beslist heeft :

- bij hoogdringendheid de preventieve schorsing ten laste van Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried, electricien-mecanicien bij de Dienst V.G.V., uit te spreken,

- Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried in het raam van onderhavige beslissing te horen overeenkomstig artikel 314, al. 2 van de nieuwe Gemeentewet,
- de helft van zijn wedde in te houden overeenkomstig artikel 313 van de Nieuwe Gemeentewet,
- een disciplinaire procedure in te stellen ten laste van Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried wegens de feiten voor dewelke hij veroordeeld is geweest;

dat Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried ingevolge deze beslissing dan ook per aangetekende brief, met ontvangstbewijs van 12 december 1996, opgeroepen werd om vóór de Raad voor Maatschappelijk Welzijn te verschijnen op 30 december 1996, overeenkomstig artikel 314, al. 2 van de Gemeentewet; dat in de oproepingsbrief melding werd gemaakt van al de ten laste gelegde feiten, dat hij zich ook kon laten bijstaan door een verdediger van zijn keuze, dat hij het verhoor van getuigen kon vragen en dat zijn dossier voor inzage, zonder verplaatsing, ter zijner beschikking gehouden werd op de juridische dienst van het O.C.M.W. tot de dag vóór zijn verschijning; dat op uitdrukkelijke vraag van de raadsman van Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried, het dossier verwezen werd naar de zitting van 07 januari 1997, en dat belanghebbende daarvoor opnieuw degelijk werd opgeroepen teneinde gehoord te worden zowel in het kader van de preventieve schorsing als in het kader van de disciplinaire procedure, met herinnering aan de oproepingsbrief van 12 december 1996; dat in de oproepingsbrief melding werd gemaakt van het enige tegen Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried weerhouden feit, met name de strafrechtelijke veroordeling opgelopen bij vonnis van de 46ste Kamer van de Correctionele Rechtbank van Brussel van 04 december 1996, ook dat hij zich kon laten bijstaan door een verdediger van zijn keuze, dat hij het verhoor van getuigen kon vragen en dat zijn dossier voor inzage, zonder verplaatsing, ter zijner beschikking gehouden werd op de juridische dienst van het O.C.M.W., tot de dag vóór zijn verschijning; dat de raadsman van Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried van dit recht heeft gebruik gemaakt en kennis heeft genomen van het dossier op 06 januari 1997; dat, ten einde al de raadsleden in de mogelijkheid te stellen in hun taal kennis te nemen van het dossier, het volledig bundel in de Franse taal vertaald werd; dat Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried niet verschenen is op de zitting van 07 januari 1997, wegens gezondheidsreden voor dewelke hij een medisch attest heeft opgestuurd en zijn advocaten Mrs. MULS en VERMASSEN uitdrukkelijk gevraagd hebben hem te mogen vertegenwoordigen; dat de Raad voor Maatschappelijk Welzijn op die bede is ingegaan; dat de advocaten van belanghebbende gevraagd hebben besluiten te mogen neerleggen die uitvoeriger hun middelen omschrijven, met bede deze bij het dossier te voegen. Verschillende middelen

werden opgeworpen nopens de onvolledigheid van de oproepingsbrief en het bundel, niet naleving van de taalwetgeving en het principe 'non bis in idem'; dat ter zitting ook opgeworpen geweest is dat de Raad voor Maatschappelijk Welzijn enkel en alleen over een gerechtsdeurwaardersexploot beschikt van het vonnis uitgesproken op 04 december 1996 door de 46ste Kamer van de Correctionele Rechtbank van Brussel, waarbij Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried veroordeeld werd tot 'een gevangenisstraf van 5 jaar, met uitstel van 2 jaar voor de hoofdgevangenisstraf en 3 jaar effectief' wegens feiten van 'aanranding van de eerbaarheid en verkrachting van minderjarigen jonger dan 14 jaar en minderjarigen jonger dan 16 jaar', maar niet over het repressief dossier; dat proces-verbaal werd opgemaakt van de ingewonnen verklaringen dat na voorlezing ondertekend werd; dat tijdens de zitting de simultane vertaling verzekerd werd door een beëdigd vertaler; dat de Raad voor Maatschappelijk Welzijn het merendeel van de aangehaalde middelen verworpen heeft, maar wel is ingegaan op de bede, teneinde de rechten van de verdediging maximaal tegemoet te komen, zijn disciplinaire sanctie te verdagen en zijn advocaat te gelasten een kopie te bekomen van het strafdossier of minstens van voormeld vonnis van 04 december 1996, maar er anderzijds geen redenen waren om de preventieve schorsing, bij hoogdringendheid beslist op 10 december 1996, in te trekken; dat alle pogingen ondernomen door de advocaat van het O.C.M.W., zowel bij het Parket als bij het Parket-generaal, om kopie te bekomen van het strafdossier of minstens van het vonnis, vruchteloos gebleven zijn; dat Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried sinds 10 december 1996 voorlopig geschorst is en de helft van zijn wedde geniet en dat deze toestand niet verder kon aanslepen en het disciplinair dossier zijn betoog moet krijgen, met of zonder kopie van het strafdossier of vonnis want 'le criminel ne tient pas le disciplinair en état'; dat de Raad voor Maatschappelijk Welzijn in zitting van 11 februari 1997 beslist heeft Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried op te roepen voor de zitting van 04 maart 1997 teneinde er gehoord te worden nopens de feiten voor dewelke hij veroordeeld werd op 04 december 1996 door de 46ste Kamer van de Correctionele Rechtbank van Brussel; dat in de oproepingsbrief melding werd gemaakt van al de ten laste gelegde feiten, dat hij zich ook kon laten bijstaan door een verdediger van zijn keuze, dat hij het verhoor van getuigen kon vragen en dat zijn dossier voor inzage, zonder verplaatsing, ter zijner beschikking gehouden werd op de juridische dienst van het O.C.M.W. tot de dag vóór zijn verschijning; dat noch Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried, noch zijn raadsman hiervan gebruik hebben gemaakt; dat, ten einde al de raadsleden in de mogelijkheid te stellen in hun taal kennis te nemen

van het disciplinair dossier dat ten laste van Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried samengesteld werd, het volledig bundel in de Franse taal vertaald werd; dat Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried niet verschenen is op de zitting van 07 januari 1997, wegens gezondheidsreden voor dewelke hij een medisch attest heeft opgestuurd, maar er wel vertegenwoordigd werd door Mrs. MULS en MUYLAERT; dat de advocaten van belanghebbende te dier gelegenheid verklaard hebben dat men in dezelfde juridische situatie verkeert als vorige maal, dat zij beroep hebben aangetekend, dat Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried nog steeds ziek is en in behandeling verkeert, dat zij verder verwijzen naar hun besluiten die zij in vergadering van 07 januari 1997 hebben neergelegd, maar nu wel preciseren dat zij vóór de rechtbank de vrijspraak hebben gepleit op de betichting van verkrachting, niet op de betichting van aanranding op de eerbaarheid; dat de Raad voor Maatschappelijk Welzijn in zijn beslissing van 07 januari 1997 de middelen heeft verworpen die door de advocaten van Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried als vormgebreken zijn opgeworpen geweest en in hun neergelegde besluiten omschreven werden; dat zij nu voor het eerst vermelden dat zij voor de rechtbank de vrijspraak van hun cliënt hebben gepleit op de betichting van verkrachting, niet op de betichting van aanranding op de eerbaarheid, zodat de Raad voor Maatschappelijk Welzijn met de nodige zorgvuldigheid kan afleiden, en uit het vonnis van 04 december 1996, en uit voormelde verklaring, dat Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried zich wel degelijk schuldig heeft gemaakt aan handelingen die de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen; dat van die verklaringen proces-verbaal werd opgesteld dat na voorlezing door de raadsman van Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried ondertekend werd; dat tijdens de zitting de simultane vertaling verzekerd werd door een beëdigd vertaler";

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

2.1.1. Overwegende dat met een aangetekende brief van 12 maart 1997 tegen ontvangstbewijs deze beslissing aan verzoeker werd betekend en dat ze met brieven van 17 maart 1997 voor advies overgemaakt werd aan het college van burgemeester en schepenen van de stad Brussel en voor goedkeuring aan het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is omdat verzoeker de beroepsmiddelen niet heeft uitgeput waarvan sprake in artikel 53 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn;

2.1.3. Overwegende dat artikel 53, §§ 1 en 3 van de O.C.M.W.-wet luidt als volgt :

"§1. De beslissingen waarbij, bij wijze van tuchtmaatregel, een schorsing voor drie maanden, een terugzetting in graad, het ontslag van ambtswege of de afzetting worden uitgesproken, worden onderworpen aan het advies van het college van burgemeester en schepenen alsmede aan de goedkeuring van de bestendige deputatie. Zij worden bij voorraad ten uitvoer gelegd, tenzij de raad anders beslist.

§3. Het betrokken personeelslid en de raad voor maatschappelijk welzijn kunnen tegen de beslissing van de bestendige deputatie, genomen op grond van §1 of §2, bij de Koning beroep instellen binnen vijftien dagen na de kennisgeving die hun ervan wordt gedaan door de bestendige deputatie. De Koning moet beslissen binnen een termijn van drie maanden te rekenen van de dag waarop de akte Hem werd overgezonden. Hij kan evenwel de oorspronkelijke termijn met 3 maanden verlengen indien Hij, vóór het verstrijken van de termijn, ter kennis brengt dat Hij slechts kan beslissen binnen de verlengde termijn";

2.1.4. Overwegende dat in het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad het goedkeuringstoezicht van de bestendige deputatie bedoeld in het aangehaalde artikel 53, § 1, ingevolge de afschaffing van de provincie Brabant en haar organen met ingang van 1 januari 1995, bij het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie berust; dat het goedkeuringstoezicht van de Koning, na beroep, bedoeld in het aangehaalde artikel 53, § 3, ingevolge de overheveling van de bevoegdheid voor het beleid betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn van de federale overheid naar de Gemeenschappen, in het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad als een mogelijkheid tot beroep bij het uitvoerend orgaan van de

bevoegde Gemeenschapscommissie berust, d.i. eveneens het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie; dat in het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad het voormelde goedkeuringstoezicht, dat oorspronkelijk in eerste instantie bij de bestendige deputatie en in beroep bij de Koning berustte, thans ressorteert bij het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie;

2.1.5. Overwegende dat ter zitting is gebleken - en niet wordt tegengesproken - dat het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, niet binnen de wettelijke termijn van haar bevoegdheid terzake gebruik heeft gemaakt, zodat het besluit stilzwijgend is goedgekeurd, en derhalve het inmiddels ingediende beroep en de vordering tot schorsing geldig zijn ingesteld;

3. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

3.1.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2.1.1. Overwegende dat verzoeker in zijn eerste middel de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert; dat hij in het eerste onderdeel van dit middel betoogt dat de oproeping die hij heeft ontvangen met het oog op zijn verhoor door de tuchtoverheid onvolledig was, aangezien er niet precies uit blijkt op welke feiten de tuchtvervolgning is gesteund;

3.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen antwoordt dat de oproepingsbrief die verzoeker heeft ontvangen, beantwoordt aan het voorschrift van artikel 301 van de Nieuwe Gemeentewet; dat wat de ten laste gelegde feiten betreft, zij stelt dat de tuchtoverheid op het ogenblik van de oproeping van verzoeker uitsluitend beschikte over de gerechts-deurwaardersakte houdende het relaas van het vonnis van 4 december 1996 van de Correctionele Rechtbank van Brussel, waarbij verzoeker is veroordeeld en dat de oproepingsbrief klaar en duidelijk verwijst naar deze veroordeling die het enige ten laste gelegde feit is;

3.2.1.3. Overwegende dat de oproepingsbrief het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid in staat moet stellen zijn verdediging doelmatig voor te bereiden, wat met zich brengt dat de betrokkene uit de oproepingsbrief moet vernemen welke feiten aan de basis liggen van de tuchtvordering;

3.2.1.4. Overwegende dat in de oproepingsbrief van 12 december 1996 wordt vermeld dat verzoeker zal worden gehoord "nopens de feiten voor dewelke (hij) bij vonnis van 4 december 1996, uitgesproken door de 46ste Kamer van de Correctionele rechtbank te Brussel, veroordeeld werd" en dat in de oproepingsbrief van 13 februari 1997 gesteld wordt dat verzoeker zal worden gehoord "nopens (zijn) veroordeling van 04 december 1996 uitgesproken door de 46ste kamer van de correctionele rechtbank van Brussel";

3.2.1.5. Overwegende dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het instellen van een tuchtvordering aldus op een voldoende wijze zijn omschreven en verzoeker op de hoogte zijnde van die veroordeling en van de feiten die eraan ten grondslag lagen, vóór zijn verhoor door de raad voor maatschappelijk welzijn goed wist

waarover het terzake ging; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

3.2.2.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede onderdeel van het eerste middel doet gelden dat het tuchtdossier onvolledig was omdat het geen kopie bevatte van het vonnis van de strafrechter, noch van de stukken van het strafdossier, dat geen enkel stuk van het dossier ervan doet blijken in welke mate de opgelopen strafrechtelijke veroordeling de waardigheid van het ambt in het gedrang zou brengen en dat het tuchtdossier geen vermeldingen bevatte over zijn tuchtantecedenten;

3.2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het, ondanks alle mogelijke inspanningen, niet mogelijk is gebleken een afschrift te bekomen van het strafdossier, en zij ervan uitgaat dat in die omstandigheden de opname van het proces-verbaal van vaststelling van de gerechtsdeurwaarder met betrekking tot de zitting van 4 december 1996 van de 46ste Kamer van de Correctionele Rechtbank van Brussel in het tuchtdossier volstond;

3.2.2.3. Overwegende dat verzoeker niet betwist dat het proces-verbaal van vaststelling van de gerechtsdeurwaarder houdende het relaas van de voormelde zitting van de 46ste Kamer van de Correctionele Rechtbank van Brussel en inzonderheid van het vonnis waarbij verzoeker werd veroordeeld, deel uitmaakte van het tuchtdossier; dat het tuchtdossier, zowel voor verzoeker als voor de leden van de raad voor maatschappelijk welzijn, op een afdoende wijze de tenlasteleggingen die ten grondslag liggen van de tuchtvordering vaststelt; dat de omstandigheid dat de tuchtoverheid, ondanks pogingen in die zin, er niet in geslaagd is een afschrift te bekomen van het strafdossier en van het strafvonnis, daaraan geen afbreuk doet;

3.2.2.4. Overwegende dat het gegeven dat de ten laste gelegde feiten naar het oordeel van de tuchtoverheid de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen, niet uit het tuchtdossier als dusdanig dient te blijken, maar wel uit het besluit dat uitspraak doet over de tuchtvervolging;

3.2.2.5. Overwegende dat verzoeker ten slotte niet de rechtsregel aanwijst die de overheid verplicht in het tuchtdossier te vermelden dat het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid tot dan geen tuchtsanctie heeft opgelopen; dat indien verzoeker de afwezigheid van vroegere tuchtsancties als een belangrijke omstandigheid beschouwde, hij er melding van kon maken ter gelegenheid van het verhoor door de raad voor maatschappelijk welzijn;

3.2.2.6. Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat het tweede onderdeel van het middel evenmin ernstig is;

3.2.3.1. Overwegende dat verzoeker in het derde onderdeel van het eerste middel aanvoert dat het tuchtdossier uitsluitend in de Nederlandse taal is opgesteld en niet ten behoeve van de Franstalige leden van de raad voor maatschappelijk welzijn in het Frans werd vertaald, waardoor volgens hem de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken werden geschonden;

3.2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat uit de beraadslaging van 4 maart 1997, een authentieke akte, blijkt dat het volledige tuchtdossier in het Frans werd vertaald en dat ter zitting een beëdigd tolk de simultaanvertaling heeft verzorgd;

3.2.3.3. Overwegende dat de notulen van de zitting van 4 maart 1997 van de raad voor maatschappelijk welzijn vermelden dat "ten einde al de raadsleden in de mogelijkheid te stellen in hun taal kennis te nemen van

het disciplinair dossier dat ten laste van Dhr. VAN CAMPENHOUT Wilfried samengesteld werd, het volledig bundel in de Franse taal vertaald werd"; dat na goedkeuring door de raad voor maatschappelijk welzijn en ondertekening door de voorzitter en de secretaris deze notulen een authentieke akte zijn en moeten worden geacht met de werkelijkheid overeen te stemmen; dat zij, behoudens betichting wegens valsheid, niet kunnen worden tegengesproken;

3.2.3.4. Overwegende dat bij ontstentenis van die betichting dit derde onderdeel van het middel niet ernstig is;

3.2.4.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde onderdeel van het eerste middel de tuchtoverheid onzorgvuldigheid bij de feitenvinding verwijt waar deze zich voor het opleggen van de tuchtsanctie uitsluitend heeft gesteund op het proces-verbaal van vaststelling van de gerechtsdeurwaarder dat "slechts een partiële weergave" van de feiten geeft en "geen duidelijk inzicht in de juiste betichtingen en weerhouden feiten", terwijl een zorgvuldige feitenvinding vereist dat zij de tuchtvoordering steunde op een kopie van het vonnis van de correctionele rechtbank; dat hij beroep heeft ingediend tegen het vonnis, zodat volgens hem over de tuchtvoordering pas een uitspraak mag worden gedaan, nadat het Hof van Beroep een arrest heeft gevelde over de straffeiten die hem worden verweten;

3.2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat zij tevergeefs alles in het werk heeft gesteld om een kopie van het strafdossier te bekomen of kennis ervan te kunnen nemen en dat met betrekking tot verzoekers stelling dat de tuchtvoordering dient te worden opgeschort tot de uitspraak over de strafzaak door het Hof van Beroep, de verwerende partij repli-

ceert : "le criminel ne tient pas le disciplinaire en état";

3.2.4.3. Overwegende dat uit een mededeling van verzoekers raadsman ter zitting is gebleken dat, behoudens een wijziging in de tenlastelegging, het Hof van Beroep het eerste vonnis heeft bevestigd; dat overigens verzoeker niet aantoon op welke wijze het desbetreffende proces-verbaal van vaststelling van de gerechtsdeurwaarder een onvolledige of desgevallend onjuiste weergave van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten zou bevatten; dat het voormelde proces-verbaal een relaas geeft van de inhoud van het vonnis dat ter zitting werd voorgelezen en een voldoende inzicht geeft van de feiten die de strafrechter in eerste aanleg bewezen heeft geacht; dat de toevoeging van een afschrift van het strafvonnis aan het tuchtdossier te dezen niet onontbeerlijk is;

3.2.4.4. Overwegende dat behoudens andersluidend voorschrift, de tuchtoverheid bovendien niet verplicht is haar beslissing over de tuchtvordering uit te stellen tot de strafrechter uitspraak heeft gedaan en het vonnis of arrest definitief is geworden;

3.2.4.5. Overwegende dat ook het vierde onderdeel van het eerste middel evenmin ernstig is;

3.3.1.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert, omdat het bestreden besluit geen afdoend antwoord geeft op de bezwaren die hij voor de raad voor maatschappelijk welzijn heeft doen gelden, meer bepaald dat niet verantwoord wordt waarom een tuchtsanctie wordt opgelegd, terwijl de ten laste gelegde feiten zich situeren in de privé-sfeer en totaal vreemd zijn aan de dienst en de werkzaamheden van verzoeker;

3.3.1.2. Overwegende dat het bestreden besluit de feiten vermeldt die aan verzoeker ten laste worden gelegd, namelijk de feiten waarvoor hij bij vonnis van 4 december 1996 door de Correctionele Rechtbank van Brussel is veroordeeld, de verschillende stappen die in het kader van de tuchtprocedure werden gezet, de elementen waaruit blijkt dat de rechten van de verdediging werden gerespecteerd, de kwalificatie van de tuchtfeiten als "handelingen die de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen" (aanhaling van artikel 282, 2°, van de Nieuwe Gemeentewet); dat de formele motiveringsverplichting niet met zich brengt dat de betrokkene in de beslissing zelf uitdrukkelijk een antwoord vindt op de bemerkingen die hij gedurende het onderzoek van de zaak aan het bestuur heeft voorgelegd;

3.3.1.3. Overwegende dat verzoekers zienswijze dat de ten laste gelegde feiten zich hebben afgespeeld in zijn privé-leven en dat de verwerende partij derhalve moet verantwoorden waarom zij het toch nodig heeft geacht verzoeker tuchtrechtelijk te sanctioneren, niet ter zake dienend is; dat ook al worden bepaalde handelingen buiten de uitoefening van het ambt gesteld, zulks niet uitsluit dat die handelingen, omwille van de ernst van hun ongeoorloofd karakter, toch geacht mogen worden de waardigheid van dat ambt in het gedrang te brengen;

3.3.1.4. Overwegende dat verzoeker ook doet gelden dat de bestreden beslissing niet vermeldt welke motieven de tuchtoverheid ertoe hebben gebracht meteen de zwaarste tuchtsanctie op te leggen, terwijl hij nooit eerder een tuchtsanctie heeft opgelopen;

3.3.1.5. Overwegende dat het doel van de formele motiveringsplicht, vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is de betrokkene ervan in kennis te stellen waarom een voor hem ongunstige beslissing is

genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen de beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn; dat bij het onderzoek van de vraag naar de afdoende formele motivering van een beslissing niet wordt nagegaan of de veruitwendigde motieven de beslissing ook in rechte en in feite vermogen te dragen;

3.3.1.6. Overwegende dat in de onderhavige zaak de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd, door de strafrechter in eerste aanleg werden bewezen geacht en gekwalificeerd als aanranding van de eerbaarheid van een minderjarig kind, jonger dan 14 jaar, verkrachting van een minderjarig kind, jonger dan 14 jaar, aanranding van de eerbaarheid van een minderjarig kind, jonger dan 16 jaar en verkrachting van een minderjarig kind, jonger dan 16 jaar, telkens "onder de omstandigheid van misbruik van gezag als vriend des huizes"; dat in beroep enkel dit laatste gegeven weggelaten werd; dat deze feiten dermate zwaarwichtig zijn dat de raad voor maatschappelijk welzijn geen beoordelingsfout kan worden verweten wanneer hij stelt dat ze de waardigheid van verzoekers ambt in het gedrang brengen en een tuchtsanctie wettigen; dat het tweede middel niet ernstig is;

3.4.1.1. Overwegende dat verzoeker zijn derde middel steunt op de schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel; dat verzoeker er vooreerst op wijst dat de raad voor maatschappelijk welzijn op 24 januari 1995 nog oordeelde "dat er geen reden was, om de feiten waarvan (verzoeker) beticht was als onverenigbaar te beschouwen met het belang van de dienst" en dat twee jaar later de raad voor dezelfde feiten aan verzoeker de zwaarste tuchtsanctie heeft opgelegd; dat hij verder betoogt dat de opgelegde tuchtsanctie niet in een redelijke verhouding staat tot de ten laste gelegde feiten, temeer daar hem voordien nooit een tuchtsanctie

werd opgelegd, de ten laste gelegde feiten zich hebben afgespeeld tijdens zijn privé-leven, hij tijdens zijn werkzaamheden niet rechtstreeks in contact staat met publiek, hij niet geüniformeerd is en geen leidinggevende of gezagsfunctie uitoefent;

3.4.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de afwezigheid van vroegere tuchtrechtelijke veroordelingen de tuchtoverheid niet belet om, gelet op de concrete omstandigheden van het dossier, het ontslag van ambtswege, dat de op één na zwaarste tuchtstraf is, uit te spreken; dat zij verder stelt dat zij op 24 januari 1995 besliste geen preventieve schorsing uit te spreken omdat zij op dat ogenblik nog geen precieze kennis had van de feiten waarvoor verzoeker strafrechtelijk werd vervolgd; dat zij daarvan pas kennis gekregen heeft door het proces-verbaal van vaststelling van de gerechtsdeurwaarder dat het relaas geeft van het vonnis van 4 december 1996 van de Correctionele Rechtbank van Brussel waarbij verzoeker werd veroordeeld;

3.4.1.3. Overwegende dat de Raad van State zich bij het beoordelen van de redelijkheid van een tuchtmaatregel niet in de plaats mag stellen van de tuchtoverheid en zijn marginale toetsingsbevoegdheid in wezen betekent dat hij enkel een straf die volkomen in wanverhouding staat tot de bewezen feiten, als onwettig kan kwalificeren, dit wil zeggen een straf waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die feiten zou opleggen;

3.4.1.4. Overwegende dat zelfs rekening houdend met het feit dat verzoeker voorheen nooit tuchtrechtelijk werd gesanctioneerd, in de onderhavige zaak niet zulke wanverhouding kan worden vastgesteld, omdat de feiten waarvoor verzoeker door de strafrechter werd veroordeeld dermate ernstig zijn dat de tuchtoverheid de grenzen van

de redelijkheid niet heeft overschreden doordat zij voor diezelfde feiten verzoeker bij tuchtmaatregel ambtshalve ontslaat; dat verzoekers opwerping dat de verwerende partij twee jaar vroeger nog van oordeel was dat er geen reden was, om de feiten waarvan verzoeker werd beticht als onverenigbaar te beschouwen met het belang van de dienst, geen steek houdt, daar uit het dossier niet blijkt en verzoeker ook niet aantoont dat de verwerende partij toen al een precieze kennis had van die feiten; dat het derde middel evenmin ernstig is;

3.5.1.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel de schending van de rechten van verdediging aanvoert omdat het tuchtdossier lastens hem werd samengesteld door de juridische dienst van de verwerende partij, dat het diende te worden ingekeken op het kantoor van en gezeten naast de directeur-generaal, dat de directeur-generaal eveneens aanwezig was tijdens het verhoor en er het proces-verbaal van opstelde en dat de directeur-generaal, terwijl verzoeker de zaal diende te verlaten, deelnam aan de beraadslaging, deze beïnvloedde en hoogstwaarschijnlijk zelfs het bestreden besluit opstelde;

3.5.1.2. Overwegende dat de verwerende partij van haar kant doet gelden dat de secretaris-generaal van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn zich door een ambtenaar van zijn keuze mag laten bijstaan; dat het in de onderhavige zaak de directeur-generaal van de juridische dienst was die, in tegenstelling met wat verzoeker beweert, de zittingzaal verlaten heeft vooraleer de beraadslaging werd aangevat, zodat deze wel degelijk met gesloten deuren en bij geheime stemming heeft plaatsgehad, zoals blijkt uit de notulen die een authentieke akte zijn;

3.5.1.3. Overwegende dat uit de goedgekeurde en ondertekende notulen van de vergadering van 4 maart 1997

van de raad voor maatschappelijk welzijn niet blijkt dat de directeur-generaal van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn bij de beraadslaging van de raad over de tuchtvordering aanwezig zou geweest zijn; dat de notulen ingevolge hun goedkeuring en ondertekening authenticiteit hebben en dat zij, behoudens betichting wegens valsheid, niet kunnen worden tegengesproken; dat verzoekers vierde middel derhalve de rechtens vereiste feitelijke grondslag mist zodat het evenmin ernstig is;

3.6.1.1. Overwegende dat wijl geen van de middelen ernstig bevonden werden, aan een van de cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet voldaan is, zodat de vordering tot schorsing moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie november 1900 zevenennegentig, door :

de H.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
Mevr.	S. DOMS	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

G. BAETEMAN.